

7. förs den 18. januari 1867.

Kära min älskade farmor!

Älsk om jag kunde tacka Gud så som jag nu
borde! Hur är det möjligt att kunna få
vara så lycklig här på gården! Om vi nu
hade farmor här ännu till, här i vårt eget
hela hem, då jag nu för första gången
skrifver ett brev till min kära gode far
mor. Har du så trefligt, så trefligt att om
farmor nu skulle vara här, så kunde
farmor bistå oss så glädjen och tref-
ligheten till fram öfverallt. Så tycka
älskade vi som nu är här så godt.

Så ville jag så mycket mycket som det
är mig möjligt tacka farmor för våra skö-
na matar, hvad de äro utmärkt präktiga!
Tack kära min älskade farmor för dem!
Dere äro som vi redan har är redan i bruk
alla har lyckt dem våra så sköna.

Att de andra har berättat om huru
allt har varit denna tid, så jag för
afgjordt. Och att vi haft mycket soligt
det har farmor nog retat. Bra under-
ligt lat det först att höra mig kala-
las fru riktigt på allvar, det lat
alldeles som om det hade varit på
skämt. Till och med fick jag vänta

mig vid det redan färdiga bröllopet, ty
var nya jungfru som kom några dagar
föret, bröjde strax att säga fru för
att inte sedan blanda sig.

Här må vi nu så godt på tremanhand.
Ifrån gamla heroskapet dermed kom
mer alltemellanåt en varmbröd, en ägg
än annat godt som betöfues till hushållet.

Mycket få vi på ting, ett stopp om da-
gen, oskummad riktigt god. Säkert vill
farmor gärna höra huru vår dag går.
Kl. 6 stiger Berndt upp, jag sover till
7 eller 8, då dricka vi kaffe och äta för
kost på samma gång, den består af
något varmt när det finns annars af
smör och bröd och mylken oskummad.
Sedan går Berndt kl. 9 till skolan.

Då har jag ett och hvarje att ställa
i ordning, och när det är färdigt så
sätter jag mig att arbeta eller också
går jag ut, till pappas och mammans
eller någon annans stades. Men när B.
kommer hem då vill jag också vara
och taga snott honom, då ser han
så strålande lycklig ut. Åh om far-
mor kunde se honom! Kl. 2 äta vi vår
middag, som för det mesta består af,
en stadig söt och sedan öl eller mylke
på. Sedan Berndt tagit sig en middag
går han hem igen till skolan och sedan
går nu gaveln på mångahanda sätt.

I afton få vi till pappas och mammans
och alla den deheminstifran. Hvad

det skall bli mycket roligt att få
taga snott honom. Det är
första aftonen jag har funderat att
lägga ner skolan till gaveln. Nu måste
jag gå och bestyrka om ett och hvarje
adon således för i dag farmor kära!

Åpen jag får nu med all rätt säga.
Farmor. Tack kära älskade Farmor
för de präktiga materna! Mina har
väl redan tackat, men åpen jag vill
göra det. Det tillhör ju att båda.
Thurs roligt det hade varit att få se
Farmor här på under denna tid vet
Farmor nog. Men vi måste vara nöjda
utan den glädjen. Vår Herre har ju än-
då skänkt oss så mycket godt nu på en-
gång. Min och jag kunna ike tacka
Honom så som vi borde. — Om andra
Farmor kunde ditte in till oss. Med
Guds hjälp och alla våra vänners vänliga
biträde och deltagande hafva vi nu
sitt till hem vi tröfligt, att alla som
 varit här stöttat sin förtjusning. Natu-
ren blott i sin i längden komma att lifva!
och det gör hon nog. Farmor Berndt.
Den 24. Kl. 8 ha hvad vi ha varit på
många kalasor denna tid. Vi riktigt
längta att de skola bli slut nu, ty
det blir ju hett tröttsamt i längden.
Hvad alla ha varit utmärkt vänliga
mot oss, det ha vi nu riktigt fått
kunna och njuta af. Och skolar och
tal, det ena efter det andra.

Nu har den sturen händt oss att
 vi fått lof att skicka vår jingfrä
 till kliniken, det var riktigt bra
 samt vi komma så bra öfverens. Hon
 fick något i lungan och så ville Sjellen
 ha henne till kliniken, för att få
 och bli bättre skott. Nu ha vi tillä
 stapla här i stället, druckningsfråga och
 hjälpa oss nog mycket bra, jag kolar
 maten, allt det andra kan hon nog.
 Ginstanät gå vi ner på middag, inte
 så alldeles sällan. Om söndagarna så
 ate vi hos pappa och mamma.
 Toini och Eva äro mycket förtjusta
 i sinas hem, och skulle säkert nog
 vara här alla dagar om vägen inte
 vore så lång. De talar nog ofta om att
 komma hit på middag, och glada sig
 mycket derat. Och när vi komma dit
 hem så flyga de emot oss med öppre
 na armar, och då känns det riktigt
 litet godt att se sig saknad och af
 hällen. Bra ooligt vore det om vägen
 vore litet kortare, inte för vår skull
 ty vi orkar nog skutta men för mam
 mas, vi få bra sällan se henne här
 igen det kan nu inte hjälpas, vi
 hålla nog ändå så mycket af våra
 små kära rum, och tacka Gud för att
 vi ha sågros.
 Nu säger jag adio, älskade farmor!
 Nog får jag ju annu vara farmors
 sinas barnet.

(=Topelius)

